

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2024 r.  
w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej,  
w sprawie dyscyplinarnej radcy prawnego **J. T.**,  
ukaranego za popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w  
art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z  
art. 14 ust 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,  
kasacji wniesionej przez obwinionego,  
od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców  
Prawnych w Warszawie z dnia 17 października 2023 r., sygn. akt [...],  
utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego  
Okręgowej Izby Radców Prawnych [...],  
z dnia 4 kwietnia 2023 r., sygn. akt [...]

### **postanowił**

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć J. T. wydatkami postępowania kasacyjnego w kwocie 20 (dwadzieścia) zł.**

## UZASADNIENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych orzeczeniem z dnia 17 października 2023 r. o sygn. [...], utrzymał w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [...] z dnia 4 kwietnia 2023 r., o sygn. [...], uznającego obwinionego radcę prawnego J. T. za winnego popełnienia deliktu dyscyplinarnego w postaci naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (.Dz.U. 2020.75 ze zm. powoływanej dalej jako „ustawa o radcach”) w zw. z art. 14 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 lipca 2014 roku, poprzez niewypełnienie w cyklu szkoleniowym 2018-2020 obowiązku doskonalenia zawodowego na zasadach określonych w Uchwale nr 103/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 grudnia 2015 roku w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach wymierzył mu karę upomnienia.

Kasację od wyroku Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 17 października 2023 r. o sygn. [...], wniósł obwiniony J. T. zaskarżając je w całości, formując zarzuty:

„1. rażącego naruszenia art. 64 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art 14 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przez zastosowanie tego przepisu w okolicznościach sprawy i uznanie, że nie uzyskanie 10 punktów do brakującego limitu 40 punktów za szkolenia stanowi naruszenie tej normy i że w ogóle norma ta ma zastosowanie do kwestii uregulowanej w uchwale Krajowego

Zjazdu Radców Prawnych z dnia 8 lipca 2022 określającej limity punktów jakie trzeba uzyskać za uczestnictwo w szkoleniach w sytuacji nie uregulowania tej kwestii w Kodeksie Etyki RP.

2. rażącego naruszenia art. 29 kk w zw. z art. 74<sup>1</sup> ustawy o radcach prawnych przez niezastosowanie tego przepisu i nie wzięcie pod uwagę okoliczności wyłączającej odpowiedzialność dyscyplinarną zarzucaną skarżącemu a związaną z wystąpieniem pandemii Covid 19, która uniemożliwiła uczestniczenie w szkoleniach oraz okoliczności uniemożliwiającej uczestniczenie w szkoleniach on line wykazanej przez skarżącego a polegającej na braku środków technicznych do uczestniczenia w takich szkoleniach i to w sytuacji braku poinformowania o możliwości realizacji szkoleń drogą on-line.

3. niewspółmierność zastosowanej kary, zważywszy na fakt uczestniczenia w szkoleniach w sposób wystarczający do okresu sprzed pandemii Covid 19”.

Na podstawie tak skonstruowanych zrzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w całości.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy wskazać, że zarzuty podniesione przez obwinionego w kasacji, stanowią powtórzenie zarzutów podniesionych w środku odwoławczym od wyroku Sądu Dyscyplinarnego I instancji,

podobnie zresztą jak uzasadnienie kasacji, a tym samym zmierzają w sposób niedopuszczalny na tym etapie postępowania, do wywołania ponownej kontroli wyroku Sądu I instancji. Tego typu zabiegi, zmierzające w istocie do obejścia reguł wynikających z art. 523 § 1 k.p.k., były już wielokrotnie oceniane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jako niedopuszczalne i nie są w stanie wyrzucić oczekiwanego przez skarżącego rezultatu, zwłaszcza że zarzuty w tym zakresie w sposób prawidłowy zostały rozważone przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i przysługuje od prawomocnego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych. To orzeczeniu tego Sądu należy zarzucić rażące naruszenie prawa, ewentualnie rażącą niewspółmierność kary. Trzeba też wykazać w kasacji, iż to zarzucane rażące naruszenie prawa mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (por. W. Kozielewicz, Kasacja w sprawach dyscyplinarnych notariuszy, Rejent, nr specjalny, marzec 2010 r., s. 171 – 191, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 czerwca 2012 r., sygn. akt K 9/10, OTK 2012, z. 6A, poz. 66).

Tymczasem na gruncie niniejszej sprawy zarzuty podniesione w kasacji, skierowane zostały *de facto*, przeciwko orzeczeniu sądu I instancji, co jak zostało wskazane powyżej, jest niedozwolone. Skarżący co prawda w treści uzasadnienia kasacji starał się wykazać, że doszło w sprawie do tzw. efektu przeniesienia, z ustaleń sądu I instancji do ustaleń sądu II instancji, a w konsekwencji do wymierzenia niewspółmiernej kary, niemniej jednak poza formalnym powołaniem przepisów, skarżący zakwestionował działania sądu I instancji.

Podkreślić należy, że przepisów tych nie stosował Sąd odwoławczy, ani też nie wymierzał on kary, a więc zarzucanie naruszenia prawa bez powiązania go z przepisami prawa regulującymi postępowanie odwoławcze, nie mogło doprowadzić do oczekiwanego skutku.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego jest przepis art. 64 ust. 1 ustawy o radcach, w którym określono zachowania radców prawnych uznawane za delikty dyscyplinarne. Przepis ten przewiduje, że podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej są czyny sprzeczne m.in. z zasadami etyki radcy prawnego. Z uwagi jednak na blankietowy charakter tej podstawy dla przyjęcia odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego konieczne jest nie tylko określenie, że z tą właśnie podstawą wiąże się odpowiedzialność dyscyplinarna obwinionego radcy prawnego, ale nadto także wskazanie konkretnej zasady uregulowanej w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego. I odwrotnie - uregulowanie zawarte w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego również nie może stanowić samoistnej, materialnoprawnej podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej o charakterze represyjnym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009 r., SDI 22/09). W niniejszej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [...] prawidłowo wskazał art. 64 ust. 1 ustawy o radcach (przepis rangi ustawowej) i uzupełniając przepis art. 14 ust. 2 zawartego w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego i Regulaminie zasad wypełniania obowiązku zawodowego przez radców prawnych i zasad organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku, normujących i określających odpowiedzialność za czyn obwinionego realizujący wprost znamiona przewinienia dyscyplinarnego

- stąd skarżonemu orzeczeniu nie można przypisać naruszeń wskazanych przepisów ustawy o radcach prawnych.

Już na marginesie wskazać należy, że regulacja zawarta w art. 60 pkt.

8 lit. h ustawy o radcach (stanowiący podstawę przyjęcia Uchwały Nr 103/IX/2015 r. z dnia 11 grudnia 2015 r. Krajowej Rady Radców Prawnych) nakłada na radców prawnych obowiązek uzyskania przewidzianego Regulaminem zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku minimalnego pułapu punktów szkoleniowych, który w cyklu szkoleniowym 2018 – 2020 wynosił 40 punktów szkoleniowych (zob. rozdział II § 7 pkt 1 powołanej wyżej uchwały)

Skarżący formułując zarzut wskazany w pkt 2 skierował go przeciwko orzeczeniu sądu *a quo*. W tym aspekcie nie sposób jest uznać, aby doszło w sprawie do jakiegokolwiek naruszenia prawa. Sąd *ad quem* odniósł się do problematyki poruszonej w odwołaniu w sposób wyczerpujący, w związku z czym należy odesłać skarżącego do uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia (str. 3).

W odniesieniu do ostatniego ze sformułowanych zarzutów wskazać należy, że przez zwrot „rażąca niewspółmierność kary” uznaje się sankcję wyraźnie odbiegającą od wzorca kary zgodnej z sądowymi dyrektywami jej wymiaru, która charakteryzuje się wyraźną, nieakceptowalną dysproporcją pomiędzy karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 marca 2016 roku, sygn. SDI 76/15). Wymierzone obwinionemu upomnienie, stanowi

najłagodniejszą z kar dyscyplinarnych określonych w katalogu kar dyscyplinarnych i stawianie takiego zarzutu w kasacji jest całkowicie niezrozumiałe.

Na podstawie art. 74<sup>1</sup> pkt 1 ustawy o radcach w zw. z art. 637a k.p.k.

w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami postępowania kasacyjnego w kwocie 20 zł obciążono obwinionego.

[M. T.]

[ms]